

D E C I Z I E

cu privire la admiterea cererii de apel declarată de Avocatul Bălănuță Ion în interesele Angelei Dolghii,

în cadrul cererii de chemare în judecată depusă de înaintată de OCN „Credits 2 All” SRL împotriva lui Dolghii Angela privind încasarea datoriei şi cheltuielile de judecată și cererea reconvențională depusă de Dolghii Angela către OCN „Credits 2 All” SRL, intervenient accesoriu Comisia Națională a Pieței Financiare privind declararea nulității clauzelor abuzive, prin care cererea de chemare în judecată a fost admisă iar cererea reconvențională a fost respinsă,

împotriva hotărârii Judecătoriei Orhei (sediul Rezina) din 09.02.2026,

Dosarul nr. 2a-533/2026
PIGD nr. 2-25162273-03-2a-20052026

Prima instanță: Judecătoria Orhei (sediul Rezina) (judecător Veronica Cuculescu)

13 iulie 2026, mun. Bălți
Textul corespunde originalului

Examinând, fără citarea părţilor, cererea de apel declarată de Avocatul Bălănuță Ion în interesele Angelei Dolghii

Curtea de Apel Nord, în completul compus din:
Stanislav Grosu*, Preşedinte,*
Alina Țihonschi,
Mariana Sajin, *judecători*

A constatat următoarele:

La 19.11.2025, reclamantul OCN „Credits 2 All” SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Dolghii Angela, privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată.

În motivarea acţiunii, reclamantul a invocat că la 16.02.2022, a fost încheiat contractul de credit nebancar nr. 913205 prin care OCN „Credits 2 All” SRL a acordat cet. Dolghii Angela un credit în sumă de 58 450,00 lei cu termen final de rambursare la data de 16.02.2024. Creditul a fost contractat cu scopul de a recredita datoriile existente în alte instituții financiare, banii fiind direct transferați în contul instituțiilor financiare după cum urmează: OCN „MCP Finance” SRL, OCN ,,Aventus Finance SRL și OCN ,,Sebo Credit SRL.

Potrivit contractului de împrumut menționat, debitorul s-a obligat să restituie creditul acordat, dobânda, taxele și comisioanele aferente conform graficului de rambursare inclus în contractul de credit.

Debitorul nu și-a onorat obligațiile contractuale, astfel, suma totală a creditului, conform calculului datoriei, constituie 55 197,26 lei, formată din Creditul principal – 18 476,57 lei; Dobânda aferentă – 33 806,56 lei; Dobânda de întârziere – 2 914,13 lei.

Totodată, la efectuarea calculului datoriei, creditorul nu a recurs la calcularea penalității de întârziere conform pct. 6.3. din Condițiile contractuale ci a calculat dobânda de întârziere conform prevederilor art. 942 alin. (2) Codul Civil.

La data de 01.08.2025, în adresa debitorului a fost expediată cererea prealabilă, prin care acestuia i s-au comunicat pretențiile OCN „Credits 2 All” SRL și posibilitatea de a achita valoarea creditului și a sumelor aferente în termen de 15 zile calendaristice sau posibilitatea de a recurge la procedura de mediere extrajudiciară, însă fără vreun rezultat din partea debitorului.

Potrivit pct. 5.1. al contractului de credit, debitorul este obligat să achite creditul și alte plăți datorate conform prezentului contract la data scadenței, conform condițiilor și termenului indicat în contractul de credit.

Conform pct. 6.3 al contractului, pentru neachitarea în termenul stabilit a creditului, dobânzii și a comisionului pentru utilizarea creditului, debitorul este obligat să achite o penalitate de întârziere în mărime de 1 % din suma restantă a creditului, calculate pentru fiecare zi calendaristică de întârziere până la achitarea integrală a sumelor scadente.

Pentru depunerea prezentei cereri, reclamantul a achitat taxa de stat în valoare de 2 205,90 lei și a suportat cheltuieli legate de notificare prealabilă a debitorului în sumă de 37 lei.

Reclamantul a solicitat încasarea de la Dolghii Angela, IDNP ***** în beneficiul OCN „Credits 2 All” SRL, c/f 1015600025709, a datoriei în valoare de 55 197,26 lei, a taxei de stat în mărime de 2 205,90 lei și a cheltuielilor legate de notificare prealabilă a debitorului în sumă de 37 lei.

Și-a întemeiat pretențiile în baza art. art. 9, 10, 774, 776, 858, 901, 1242 CCRM și a art. art. 33, 33^1, 82, 166, 167, 243, 276^2 – 276^4 CPCRM.

La data de 24.12.2025, avocatul Bălănuță Ion a depus cerere reconvențională prin care a solicitat a constata caracterul abuziv și a declara nulitatea absolută a clauzelor contractuale înserate în Contractul de credit nr. 913205 din 16.02.2022, după cum urmează: - pct. 3 din Condițiile contractuale speciale combinat cu pct. 4.3. din Condițiile contractuale standard, care rezultă din obligația de plată a dobânzii în mărime de 6,00 % lunar; - pct. 2 din Graficul rambursării creditului din Condițiile contractuale speciale combinat cu pct. 6.3. din Condițiile contractuale standard, care rezultă obligația de plată a penalității în mărime de 1, 00 % din suma creditului restant, calculată pentru fiecare zi de întârziere.

În motivarea cererii reconvenționale, reclamantul a invocat faptul că potrivit contractului de credit în litigiu, obligațiile de plată a dobânzii rezultă din pct. 3 din Condițiile contractuale speciale combinat cu pct. 4.3. din Condițiile contractuale standard, iar a penalității de întîrziere

rezultă din pct. 2 din Graficul rambursării creditului din Condițiile contractuale speciale combinat cu pct. 6.3. din Condițile contractuale standard din contract.

Având în vedere că contractul de credit a fost încheiat în ziua adresării reclamantului pentru acordarea creditului, este evident că clauza contractuală care prevede plata penalității de întârziere nu a fost negociată, OCN „Credits 2 All" SRL folosind același tip de contract pentru o multitudine de clienți, iar reclamantul având doar opțiunea de a accepta sau a refuza contractul. Or, după cum reiese din materialele cauzei OCN „Credits 2 All" SRL nu a prezentat nici o probă ce ar demonstra faptul negocierii individuale a clauzelor contractuale cu consumatorul Dolghii Angela, iar simplul fapt că ultima a semnat contractul, nu servește temei suficient pentru a constata că contractul a fost negociat de fapt. Astfel, semnarea contractului, în aceiași zi când a fost înaintată cererea de acordare a creditului, fără negocierea reală a clauzelor contractuale (mărimea dobânzii, penalității de întârziere, etc), nu poate fi apreciată drept o negociere a contractului.

A reținut că contractul de credit în speță a fost încheiat în baza unor forme standard, care au fost pre-formulate de către pârât anticipat. Din acest considerent, consumatorul Dolghii Angela a negociat numai valoarea și obiectul actului juridic, însă nu și condițiile acestuia, având unica posibilitate de a accepta sau de a se abține de la semnarea acestuia.

A remarcat că, consimţământul consumatorului Dolghii Angela la încheierea contractului de credit în speță a fost exprimat în contextul unei stări de constrângere financiară or, avea nevoie urgent de bani pentru achitarea datoriilor, stare de care profesionistul OCN „Credits 2 All" SRL a profitat și i-a impus obligații excesive, aflându-se într-o poziție defavorabilă.

Totodată, negocierea directă cu consumatorul Dolghii Angela nu este echivalentă cu prezentarea pachetului de servicii de către creditor și cu obligația de informare, negocierea presupunând, că partea, împrumutatul/debitorul, să aiba posibilitatea studierii și modificării clauzelor contractuale.

Cu referire la caracterul nenegociat al contractului litigant, este că în faza precontractuală, creditorul a acționat contrar dispozițiilor art. 16 lit. b^1) din Legea nr. 105/2003 [în vigoare la momentul semnării contractului litigant] combinat cu art. 5 din Legea nr. 202/2013 or, nu a furnizat consumatorului cu suficient timp înainte, dar cel puțin cu 15 zile calendaristice înainte ca să fie încheiat contractul. Informațiile precontractuale prin intermediul formularului prezentat în anexa nr. 1 al Legii în discuție or, la materialele cauzei un asemenea înscris lipsește.

Prin urmare, a conchis că clauzele contractuale în partea ce prevăd obligația de plată a dobânzii și a penalității de întârziere din contractul de credit în speță sunt abuzive.

În lumina celor de mai sus a învederat că, rata de referință CHIBOR înregistrată la data acordării creditului, publicată de BNM, constituia 11,67 %. Prin urmare, la data de 16.02.2022, o dobândă rezonabilă ar fi de 22, 5 % anual (11, 67 % + (11,67-2) + 5%).

A indicat că dobânda contractuală în speță în mărime de 6 ,00% lunar, ceia ce constituie 72,00% anual (6% x 12 luni), este excesiv de mare și dezavantajează reclamantul contrar bunei-credințe.

A remarcat că, profesionistul OCN „Credits 2 All" SRL prin prezentarea înscrisului întitulat Calcul detaliat dobândă contractuală, induce în eroare instanța de judecată prin faptul că odată cu intrarea în vigoare a prevederilor Legii nr. 93 din 07.04.2022 pentru modificarea unor acte normative, prin care au fost operate modificări în Legea nr. 202/2013, a calculat dobânda în limita de 50%, or, în cazul în care profesionistul/creditorul avea să modifice unilateral rata dobânzii, prin prisma prevederilor art. 1764 alin. (2) din Codul civil era obligat să-1 anunțe în

scris pe consumator/debitor despre modificarea mărimii dobânzii cu cel puțin 10 zile înainte de modificare.

OCN „Credits 2 All” SRL a anexat înscrisul în discuție la cererea de chemare în judecată de bază cu scopul de a demonstra instanței că în raportul juridic în speță acționează în conformitate cu prevederile legale, însă, clauza în discuție apriori este abuzivă, reieșind din raționamentele expuse.

Penalitatea de întârziere prevăzută la pct. 2 din Graficul rambursării creditului din Condițiile contractuale speciale combinat cu pct. 6.3. din Condițiile contractuale standard, constituie 1,00% pe zi. Astfel, pe lângă faptul că clauza penală în discuție nu a fost negociată, constă că mărimea acesteia este disproporționat de mare și provoacă un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților care decurg din contract, în detrimentul consumatorului, iar pe cale de consecință este abuzivă.

A indicat că în speță urmează a fi declarată nulitatea absolută de protecție a clauzelor contractuale înserate în la pct. 3 din Condițiile contractuale speciale combinat cu pct. 4.3. din Condițiile contractuale standard, care rezultă obligația de plată a dobânzii în mărime de 6,00 % lunar și pct. 2 din Graficul rambursării creditului din Condițiile contractuale speciale combinat cu pct. 6.3. din Condițiile contractuale standard, care rezultă obligația de plată a penalității în mărime de 1,00% din suma creditului restant, calculate pentru fiecare zi de întârziere.

Și-a întemeiat pretențiile în baza art. art. 329, 332, 1069, 1072, 1076, 1077, 1079, 1244 Codul Civil.

Poziția instanței de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Orhei (sediul Rezina) din 09.02.2026, cererea de chemare în judecată a fost admisă iar cererea reconvențională a fost respinsă:

✓ S-a încasat de la Dolghii Angela, născută la *****, cod personal *****, domiciliată în s. *****, str. ***** *****, r-nul Rezina, în beneficiul OCN „Credits 2 All” SRL, cu sediul în mun. Chișinău, str. Ismail, 58/1, IBAN: MD21AG000000022512806155, cod fiscal 1015600025709, în baza contractului de credit nebancar nr. 913205 din 16.02.2022, datoria contractuală în sumă de 18 476,57 (optsprezece mii patru sute șaptezeci și șase lei, 57 bani), dobânda aferentă în mărime de 33 806,56 (treizeci și trei mii opt sute șase lei, 56 bani), dobânda legală de întârziere în mărime de 2 914,13 (două mii nouă sute paisprezece lei, 13 bani) și cheltuieli de judecată: pentru taxa de timbru în mărime de 200 (două sute) lei și pentru plata taxei de stat în mărime de 2 205,89 (două mii două sute cinci lei, 89 bani).

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la data de 03 martie 2026, Avocatul Bălănuță Ion în interesele Angelei Dolghii a depus cerere de apel nemotivată, invocând dezacordul cu hotărârea primei instanțe, considerând-o neîntemeiată, solicitând casarea parțială a hotărârii Judecătoriei Orhei (sediul Rezina) din 09.02.2026 în latura respingerii cererii reconvenționale, cu emiterea unei hotărâri în acest sens prin care cererea reconvențională va fi admisă.

Potrivit art.362 alin.(1) Cod de procedură civilă, termenul de declarare a apelului este de 30 de zile de la data pronunțării dispozitivului hotărârii, dacă legea nu prevede altfel.

Dispozitivul hotărârii contestate cu apel a fost emis la data de 09.02.2026, iar cererea de apel nemotivată, a fost depusă la 03.03.2026 (f.d. 74), prin urmare în termenul prevăzut de lege.

Argumentele părților:

În motivarea apelului, Bălănuță Ion în interesele Angelei Dolghii a invocat că Apelanta susține că instanța de fond, la pronunțarea hotărârii, nu a constatat și nu a elucidat pe deplin circumstanțele relevante pentru justa soluționare a cauzei, iar normele de drept material și

procesual au fost interpretate și aplicate în mod eronat. În opinia acesteia, asemenea încălcări constituie temeiuri de casare a hotărârii, în conformitate cu prevederile art. 386 alin. (1) lit. a) și d) din Codul de procedură civilă.

În dezvoltarea acestor critici, apelanta arată că prima instanță nu a ținut seama de calitatea sa de consumator și de calitatea intimatei OCN „Credits 2 All" SRL de profesionist, în sensul art. 3 din Codul civil. Totodată, instanța nu ar fi analizat faptul că clauzele contractului de credit nu au fost negociate individual și, prin urmare, sunt susceptibile de a fi calificate drept clauze abuzive.

În special, apelanta invocă caracterul abuziv al pct. 3 din Condițiile contractuale speciale, coroborat cu pct. 4.3 din Condițiile contractuale standard, din care rezultă obligația de plată a unei dobânzi contractuale în cuantum de 6,00% lunar, precum și al pct. 2 din Graficul rambursării creditului din Condițiile contractuale speciale, coroborat cu pct. 6.3 din Condițiile contractuale standard, care instituie obligația de plată a unei penalități în cuantum de 1,00% pe zi din suma restantă a creditului, prevăzute în Contractul de credit nr. 913205 din 16.02.2022.

În acest context, apelanta invocă prevederile art. 1967 alin. (1) din Codul civil, potrivit cărora o clauză propusă de una dintre părți nu este negociată individual dacă cealaltă parte nu a avut posibilitatea reală de a influența conținutul acesteia, în special atunci când clauza a fost elaborată anticipat ca parte a unor condiții contractuale standard.

De asemenea, potrivit art. 1967 alin. (2) din Codul civil, caracterul nenegociat individual al unei clauze nu este înlăturat prin simplul fapt că unei părți i s-a oferit posibilitatea de a selecta dintre mai multe clauze prestabilite.

Conform alin. (3) al aceluiași articol, dacă o clauză este propusă ca parte a unor clauze standard, aceasta se prezumă ca nefiind negociată individual.

Totodată, art. 1967 alin. (4) din Codul civil instituie prezumția că, în contractele încheiate între un profesionist și un consumator:

- clauzele sunt propuse de profesionist;
- clauzele nu au fost negociate individual.

În conformitate cu alin. (6) al aceluiași articol, constituie clauză standard acea clauză elaborată anticipat pentru o multitudine de contracte și care nu a fost negociată individual.

Apelanta mai invocă prevederile art. 1072 alin. (1) din Codul civil, potrivit cărora, într-un contract încheiat între un profesionist și un consumator, o clauză care nu a fost negociată individual este considerată abuzivă dacă, fiind propusă de profesionist, creează, contrar bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ în detrimentul consumatorului.

Totodată, conform art. 1077 alin. (1) pct. 3) din Codul civil, sunt considerate abuzive clauzele care obligă consumatorul să respecte prevederi contractuale cu care acesta nu a avut posibilitatea reală să se familiarizeze înainte de încheierea contractului.

În același sens, art. 1079 din Codul civil prevede că, în contractele dintre un profesionist și un consumator, clauzele prevăzute la art. 1077 alin. (1) pct. 1)-3) sunt considerate abuzive chiar și în situația în care acestea au fost negociate individual.

Apelanta invocă și dispozițiile art. 3 din Directiva 93/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii, potrivit cărora o clauză contractuală care nu a fost negociată individual este abuzivă dacă, contrar cerințelor bunei-credințe, creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților în detrimentul consumatorului. Directiva stabilește, de asemenea, că o clauză se consideră întotdeauna nenegociată individual atunci când a fost redactată anticipat de comerciant, iar consumatorul nu a avut posibilitatea de a influența conținutul acesteia.

În același context, apelanta face trimitere la art. 6 alin. (1) din Directiva 93/13/CEE, care

obligă statele membre să prevadă că clauzele abuzive utilizate într-un contract încheiat cu un consumator nu creează obligații pentru acesta.

Raportând aceste dispoziții la circumstanțele cauzei, apelanta susține că contractul de credit a fost încheiat chiar în ziua în care a solicitat acordarea creditului, împrejurare din care rezultă că nu a existat o negociere reală a clauzelor contractuale. În opinia sa, intimata utilizează același model standard de contract pentru o multitudine de clienți, consumatorul având doar posibilitatea de a accepta sau de a refuza încheierea acestuia.

Mai arată că intimata nu a administrat nicio probă din care să rezulte negocierea individuală a clauzelor contractuale, iar simpla semnare a contractului nu este suficientă pentru a demonstra existența unei negocieri efective.

Apelanta apreciază că semnarea contractului în aceeași zi în care a fost formulată cererea de credit, fără posibilitatea reală de a negocia cuantumul dobânzii, al penalităților sau celelalte condiții esențiale, nu poate fi calificată drept negociere în sensul legii.

În consecință, aceasta susține că contractul de credit a fost încheiat în baza unor condiții generale standard, elaborate anticipat de profesionist, iar consumatorul a avut posibilitatea de a negocia exclusiv valoarea împrumutului și obiectul contractului, nu și conținutul clauzelor contractuale.

În această ordine de idei, apelanta consideră că simpla semnare a contractului nu poate fundamenta concluzia existenței unei negocieri individuale, întrucât părțile nu s-au aflat pe poziții egale nici sub aspectul pregătirii juridice și economice, nici sub aspectul puterii de negociere. Intimata este un profesionist specializat în acordarea creditelor, în timp ce apelanta este un consumator fără posibilitatea reală de a influența conținutul contractului.

Suplimentar, apelanta susține că și-a exprimat consimțământul într-un context de constrângere financiară, determinat de necesitatea urgentă de a obține resurse financiare pentru stingerea unor datorii, situație de care profesionistul ar fi profitat prin impunerea unor obligații excesive.

Totodată, aceasta arată că obligația creditorului de informare nu poate fi confundată cu negocierea efectivă a clauzelor contractuale, întrucât negocierea presupune posibilitatea reală a consumatorului de a examina și solicita modificarea clauzelor contractuale.

Un argument suplimentar invocat de apelantă îl constituie nerespectarea obligațiilor precontractuale de informare. În opinia acesteia, intimata a acționat contrar prevederilor art. 16 lit. b[1]) din Legea nr. 105/2003 și art. 5 din Legea nr. 202/2013, întrucât nu i-a furnizat, cu cel puțin 15 zile calendaristice înainte de încheierea contractului, informațiile precontractuale prevăzute de lege prin intermediul formularului standard european.

Apelanta subliniază că la materialele cauzei nu există dovada transmiterii unui asemenea formular, iar potrivit art. 27 alin. (2) din Legea nr. 202/2013, sarcina probei privind respectarea obligațiilor de informare revine creditorului.

Prin urmare, raportând circumstanțele de fapt la normele legale incidente, apelanta concluzionează că prevederile contractuale referitoare la plata dobânzii contractuale și a penalității de întârziere reprezintă clauze abuzive și nu pot produce efecte juridice.

Cu privire la dobânda contractuală, apelanta invocă dispozițiile art. 1244 alin. (1) din Codul civil, în redactarea în vigoare la data încheierii contractului, potrivit cărora părțile pot conveni asupra unei dobânzi, însă rata anuală a acesteia nu poate depăși dublul ratei de referință CHIBOR înregistrate în ziua bancară anterioară stabilirii dobânzii.

Totodată, aceasta arată că alin. (2) al aceluiași articol exclude de la această limitare anumite categorii de creditori, inclusiv organizațiile de creditare nebancară.

Cu toate acestea, apelanta invocă Recomandarea nr. 13 a Curții Supreme de Justiție privind

relația rezonabilă dintre dobânzile practicate pe piața financiară nebancară și rata de bază a Băncii Naționale a Moldovei, potrivit căreia o dobândă rezonabilă trebuie să rezulte din însumarea următoarelor componente:

- costul atragerii mijloacelor financiare, determinat prin raportare la rata CHIBOR existentă la data acordării creditului;
- profitul creditorului, estimat la aproximativ jumătate din costul de finanțare;
- cheltuielile operaționale și costurile aferente menținerii rezervei instituționale, estimate la aproximativ 4-5%.

În acest sens, apelanta arată că rata CHIBOR publicată de Banca Națională a Moldovei la data acordării creditului, respectiv 16.02.2022, era de 11,67%.

În consecință, aceasta apreciază că o dobândă rezonabilă, calculată potrivit recomandărilor Curții Supreme de Justiție, ar fi fost de aproximativ 22,5% anual, rezultată din însumarea ratei CHIBOR (11,67%).

Apelanta mai susține că dobânda contractuală prevăzută în contractul de credit, în cuantum de 6,00% lunar, respectiv 72,00% anual, este excesivă și creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, în detrimentul consumatorului, fiind contrară exigențelor bunei-credințe.

Totodată, aceasta arată că intimata OCN „Credits 2 All" SRL a depus la dosarul cauzei înscrisul intitulat „Calcul detaliat al dobânzii contractuale", prin care a recalculat dobânda în limita de 50%, ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 93 din 07.04.2022 pentru modificarea unor acte normative.

În opinia apelantei, un asemenea calcul nu poate produce efecte juridice, întrucât, în situația modificării unilaterale a ratei dobânzii, creditorul avea obligația, potrivit art. 1764 alin. (2) din Codul civil, să informeze în scris consumatorul cu cel puțin 10 zile înainte de data aplicării modificării.

Apelanta apreciază că înscrisul respectiv a fost anexat exclusiv pentru a crea aparența respectării legislației incidente, fără ca modificarea ratei dobânzii să fi fost realizată în condițiile impuse de lege. Or, din considerentele expuse anterior, clauza privind dobânda contractuală este, prin natura sa, abuzivă.

În ceea ce privește penalitatea contractuală, apelanta invocă prevederile art. 1077 alin. (1) pct. 6) din Codul civil, potrivit cărora sunt considerate abuzive clauzele care nu au fost negociate individual și care au ca obiect sau efect obligarea consumatorului ce nu și-a executat obligațiile contractuale la plata unei penalități disproporționate în raport cu prejudiciul cauzat.

În același sens, aceasta face trimitere la art. 6 alin. (1) din Directiva 93/13/CEE, potrivit căruia clauzele abuzive inserate într-un contract încheiat cu un consumator nu creează obligații în sarcina acestuia.

De asemenea, apelanta invocă pct. 1 lit. (e) din Anexa la Directiva 93/13/CEE, potrivit căruia sunt considerate abuzive clauzele care obligă consumatorul ce nu și-a executat obligațiile contractuale la plata unei compensații disproporționat de mari.

Raportând aceste prevederi la circumstanțele cauzei, apelanta arată că penalitatea de întârziere prevăzută la pct. 2 din Graficul rambursării creditului din Condițiile contractuale speciale, coroborat cu pct. 6.3 din Condițiile contractuale standard, este stabilită în cuantum de 1,00% pe zi din suma restantă.

În opinia acesteia, pe lângă faptul că respectiva clauză nu a fost negociată individual, cuantumul penalității este vădit disproporționat și generează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, exclusiv în detrimentul consumatorului, motiv pentru care

aceasta întrunește elementele unei clauze abuzive.

Cu privire la nulitatea absolută a clauzelor contractuale, apelanta invocă prevederile art. 328 alin. (1) și (2) din Codul civil, potrivit cărora nulitatea absolută poate fi invocată atât pe cale de acțiune, cât și pe cale de excepție, de orice persoană care justifică un interes născut și actual, iar instanța de judecată este obligată să o invoce din oficiu, după ascultarea opiniilor participanților la proces.

Totodată, apelanta arată că, potrivit art. 329 alin. (1) din Codul civil, sunt lovite de nulitate clauzele abuzive inserate în contractele încheiate cu consumatorii, precum și clauzele care derogă, în detrimentul consumatorului, de la dispozițiile imperative ale legii.

În același sens, art. 332 alin. (1) din Codul civil stabilește că dispozițiile privind nulitatea actului juridic sunt aplicabile și atunci când nulitatea privește numai una sau mai multe clauze ale contractului.

De asemenea, conform art. 1076 alin. (1) din Codul civil, clauza abuzivă este lovită de nulitate absolută, iar alin. (3) al aceluiași articol obligă instanța de judecată să invoce din oficiu nulitatea unei asemenea clauze atunci când partea protejată este consumatorul.

Raportând circumstanțele cauzei la dispozițiile legale menționate, apelanta concluzionează că prima instanță trebuia să constate nulitatea absolută de protecție a următoarelor clauze contractuale din Contractul de credit nr. 913205 din 16.02.2022:

- pct. 3 din Condițiile contractuale speciale, coroborat cu pct. 4.3 din Condițiile contractuale standard, prin care este instituită obligația de plată a dobânzii contractuale de 6,00% lunar;
- pct. 2 din Graficul rambursării creditului din Condițiile contractuale speciale, coroborat cu pct. 6.3 din Condițiile contractuale standard, prin care este instituită obligația de plată a unei penalități de 1,00% pe zi din suma restantă.

Apelanta subliniază că toate aceste argumente au fost invocate expres prin cererea reconvențională, însă instanța de fond nu le-a analizat și nu le-a oferit nicio apreciere juridică.

În opinia acesteia, omisiunea instanței de a răspunde argumentelor esențiale formulate de una dintre părți a creat o stare de incertitudine și a lăsat impresia că acestea nu au fost examinate în mod efectiv.

În susținerea acestei critici, apelanta invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, respectiv cauza Fomin c. Republicii Moldova (2011, §24), potrivit căreia obligația de motivare impusă de art. 6 §1 din Convenție presupune examinarea efectivă a argumentelor și probelor prezentate de părți, fără a prejudicia libertatea instanței în aprecierea acestora.

Cu privire la obligația creditorului de evaluare a bonității consumatorului, apelanta susține că prevederile art. 5 alin. (3^1)–(3^2) din Legea nr. 1/2018 privind organizațiile de creditare nebancară, potrivit cărora creditorul este obligat să evalueze bonitatea consumatorului anterior încheierii contractului de credit, în conformitate cu principiile creditării responsabile.

Aceasta arată că evaluarea bonității presupune verificarea capacității consumatorului de a-și executa obligațiile rezultate din contractul de credit, ținând seama inclusiv de obligațiile financiare deja asumate.

Totodată, apelanta invocă obligațiile asumate de Republica Moldova în procesul de armonizare a legislației naționale cu acquis-ul Uniunii Europene, apreciind că dispozițiile legale interne trebuie interpretate în concordanță cu Directiva 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatori.

În acest sens, apelanta face trimitere la art. 8 alin. (1) din Directiva 2008/48/CE, care obligă creditorul să evalueze bonitatea consumatorului înainte de încheierea contractului, pe baza

informațiilor suficiente obținute de la acesta și, după caz, prin consultarea bazelor de date relevante.

De asemenea, invocă art. 23 din aceeași directivă, potrivit căruia statele membre au obligația de a institui sancțiuni eficiente, proporționale și disuasive pentru încălcarea obligațiilor prevăzute de aceasta.

În sprijinul acestor argumente, apelanta invocă Hotărârea Curții de Justiție a Uniunii Europene pronunțată în cauza C-679/18 OPR-Finance s.r.o. împotriva GK (5 martie 2020), prin care s-a statuat că instanțele naționale au obligația de a verifica din oficiu dacă creditorul și-a îndeplinit obligația de evaluare a bonității consumatorului și de a aplica consecințele prevăzute de dreptul intern în cazul nerespectării acesteia.

În același context, apelanta invocă și Hotărârea CJUE în cauza C-331/18 Pohotovosť, potrivit căreia instanțele naționale, inclusiv cele supreme, au obligația de a adapta jurisprudența internă atunci când aceasta este incompatibilă cu obiectivele dreptului Uniunii Europene.

Raportând aceste principii la cauza dedusă judecății, apelanta apreciază că instanța de fond nu a verificat din oficiu dacă intimata și-a îndeplinit obligația legală de evaluare a bonității sale înainte de acordarea creditului, ceea ce demonstrează că litigiul a fost examinat superficial și fără analiza tuturor aspectelor relevante.

Aprecierea instanţei de apel:

Analizând argumentele apelului în raport cu materialele cauzei, audiind depozițiile participanților la proces, colegiul civil consideră că apelul urmează a fi respins cu menținerea hotărârii instanței de fond din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 385 lit. a) Cod de procedură civilă, instanţa de apel, după de judecă apelul, este în drept să respingă apelul şi să mențină hotărârea primei instanţe.

Prima instanţă a examinat pricina sub toate aspectele, cu respectarea normelor de drept material şi procedural, apreciind la justa valoare probele administrate în conformitate cu prevederile art. 130 Cod de procedură civilă, RM şi a pronunțat o hotărâre legală şi întemeiată.

În cadrul examinării cauzei, Colegiul Civil a constatat că la 16.02.2022 între OCN „Credits 2 ALL" SRL în calitate de creditor și Dolghii Angela în calitate de debitor a fost încheiat contractul de credit nebancar nr. 91320, având ca obiect transmiterea către debitor a unui credit nebancar în mărime de 58 450 lei pe un termen de 24 luni, cu rata dobânzii aferente – 6,0 % lunar (f.d. 9).

Conform graficului de rambursare a creditului, negociat de părți, debitorul Dolghii Angela urma ca la scadență să restituie suma de 111 309,11 lei (24 rate a câte 4 657,24 lei/lunar și o rată în mărime de 4 192,59 lei), începând cu data de 16.03.2022 până la 16.02.2024 (f.d. 9).

OCN „Credits 2 ALL" SRL și-a onorat obligațiunea de acordarea lui Dolghii Angela a împrumutului în sumă de 58 450,00 lei, fapt confirmat prin ordinele de plată nr. 944, nr. 945 și nr. 946 din 16.02.2022 (f.d. 18-21).

Dolghii Angela a achitat 39 973,43 lei din corpul creditului nebancar și 4 684,57 lei – din suma dobânzii contractuale, după care a încetat careva plăți (f.d. 27).

La 19.11.2025, reclamantul OCN „Credits 2 All" SRL a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Dolghii Angela, privind încasarea datoriei și a cheltuielilor de judecată, solicitând încasarea de la Dolghii Angela, IDNP ***** în beneficiul OCN „Credits 2 All" SRL, c/f 1015600025709, a datoriei în valoare de 55 197,26 lei, a taxei de stat în mărime de 2 205,90 lei și a cheltuielilor legate de notificare prealabilă a debitorului în sumă de 37 lei.

La data de 24.12.2025, avocatul Bălănuță Ion a depus cerere reconvențională prin care a solicitat a constata caracterul abuziv și a declara nulitatea absolută a clauzelor contractuale

înserate în Contractul de credit nr. 913205 din 16.02.2022, după cum urmează: - pct. 3 din Condițiile contractuale speciale combinat cu pct. 4.3. din Condițiile contractuale standard, care rezultă din obligația de plată a dobânzii în mărime de 6,00 % lunar; - pct. 2 din Graficul rambursării creditului din Condițiile contractuale speciale combinat cu pct. 6.3. din Condițiile contractuale standard, care rezultă obligația de plată a penalității în mărime de 1, 00 % din suma creditului restant, calculată pentru fiecare zi de întârziere.

Prin hotărârea Judecătoriei Orhei (sediul Rezina) din 09.02.2026, cererea de chemare în judecată a fost admisă iar cererea reconvențională a fost respinsă. S-a încasat de la Dolghii Angela, născută la *****, cod personal *****, domiciliată în s. *****, str. ***** *****, r-nul Rezina, în beneficiul OCN „Credits 2 All" SRL, cu sediul în mun. Chișinău, str. Ismail, 58/1, IBAN: MD21AG000000022512806155, cod fiscal 1015600025709, în baza contractului de credit nebancar nr. 913205 din 16.02.2022, datoria contractuală în sumă de 18 476,57 (optsprezece mii patru sute șaptezeci și șase lei, 57 bani), dobânda aferentă în mărime de 33 806,56 (treizeci și trei mii opt sute șase lei, 56 bani), dobânda legală de întârziere în mărime de 2 914,13 (două mii nouă sute paisprezece lei, 13 bani) și cheltuieli de judecată: pentru taxa de timbru în mărime de 200 (două sute) lei și pentru plata taxei de stat în mărime de 2 205,89 (două mii două sute cinci lei, 89 bani).

Nefiind de acord cu soluția instanței de fond, la data de 03 martie 2026, Avocatul Bălănuță Ion în interesele Angelei Dolghii a depus cerere de apel nemotivată, invocând dezacordul cu hotărârea primei instanțe, considerând-o neîntemeiată, solicitând casarea parțială a hotărârii Judecătoriei Orhei (sediul Rezina) din 09.02.2026 în latura respingerii cererii reconvenționale, cu emiterea unei hotărâri în acest sens prin care cererea reconvențională va fi admisă.

În conformitate cu prevederile art. 373 Cod de procedură civilă, (1) instanţa de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referinţelor şi obiecţiilor înaintate, legalitatea şi temeinicia hotărârii atacate în ceea ce priveşte constatarea circumstanţelor de fapt şi aplicarea legii în primă instanţă.

(2) În limitele apelului, instanţa de apel verifică circumstanţele şi raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanţe, precum şi cele care nu au fost stabilite, dar care au importanţă pentru soluţionarea cauzei, apreciază probele din dosar şi cele prezentate suplimentar în instanţă de apel de către participanţii la proces.

Conform art.9 alin.(1) Codul civil, drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sunt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile. Alin.(2) Drepturile și obligaţiile civile apar: a) din contracte şi din alte acte juridice.

Conform art.15 alin.(1) Codul civil, apărarea drepturilor civile încălcate se face pe cale judiciară.

Prin natura sa, raportul juridic obligaţional este menit să producă efecte juridice. Efectul general al oricărei obligaţii este de a da creditorului dreptul de a obţine de la debitor îndeplinirea exactă a prestaţiei la care s-a obligat. Dar, pentru ca o obligaţie să poată fi executată, mai întâi de toate, este necesar ca aceasta să existe. Obligaţiile se consideră executate în mod corespunzător, dacă sunt respectate toate condiţiile prevăzute în actul din care au luat naştere, precum ar fi cele privitoare la obiectul, subiectele, locul, timpul şi modul de executare.

Potrivit art. 774 alin. (1) Cod civil, în virtutea raportului obligațional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestații, iar debitorul este ținut să o execute. Prestația poate consta în a da, a face sau a nu face.

Articolul 776 Cod civil prevede că, obligațiile se nasc din contract, fapt ilicit (delict) şi din orice alt act sau fapt susceptibil de a le produce în condițiile legii.

Conform art. 858 aliniatele (1) și (2) Cod civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligația trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credință, la locul şi în momentul stabilit.

Potrivit art. 1763 Cod civil, alin.(1)-(3) Cod civil, prin contractul de credit, o bancă sau o organizație de creditare nebancară (creditor) se obligă să pună la dispoziția unei alte persoane (debitor) o sumă de bani ca împrumut, cu condiția rambursării ei, a plății dobânzii și a altor plăți aferente, sau își asumă orice alt angajament de a achiziționa o creanță sau de a efectua o plată, de a prelungi termenul de rambursare a datoriei sau de a emite orice garanții. Contractul de credit se încheie în scris.

Față de contractul de credit se aplică prevederile referitoare la contractul de împrumut în măsura în care regulile prezentului capitol nu prevăd altfel sau din esența contractului de credit nu reiese contrariul.

În conformitate cu prevederile art.1242 alin. (1), (2) Cod civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părți (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeași sumă sau bunuri de același gen, calitate şi cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date. Contractul de împrumut este gratuit dacă legea sau contractul nu prevede altfel.

Potrivit art.1247 alin.(1) Cod civil, împrumutatul trebuie să restituie împrumutul în termenul şi în modul stabilit în contract.

În conformitate cu prevederile art. 1764 alin. (1) Cod Civil RM, „Părţile contractului de credit pot conveni asupra unei dobânzi fixe sau flotante”.

Cu referire la normele citate, raportate la cumulul probelor administrate, instanța de apel ajunge la concluzia că reclamantul OCN „Credits 2 All” SRL este în drept de a solicita încasarea de la Dolghii Angela suma creditului nerambursat în mărime de 18 476,57 lei, potrivit calculului prezentat de reclamant, având în vedere faptul că pârâta a efectuat achitare în mărime de 39 973,43 lei în contul soldului creditului principal.

În conformitate cu prevederile art.1 764 alin.(1) Cod civil, părţile contractului de credit pot conveni asupra unei dobânzi fixe sau flotante.

Potrivit pct. 5.1. al contractului de credit nr.913205 din 16.02.2022, debitorul este obligat să achite creditul și alte plăți datorate conform prezentului contract la data scadenței, conform condițiilor și termenului indicat în contractul de credit.

Conform pct.6 din condițiile contractuale speciale combinat cu pct. 4.3. din Condițiile contractuale standard debitorul s-a obligat să achite dobânda contractuală în mărime de 6% lunar.

OCN „Credits 2 ALL” SRL în perioada 30.03.2022-28.07.2022 a calculat dobânda contractuală în conformitate cu prevederile pct.4.3 din contractul de credit și pct.6 din condițiile speciale ale contractului de credit.

Începând cu data de 29.07.2022, reclamantul a calculat dobânda contractuală aferentă perioadei 29.07.2022–30.09.2025 în conformitate cu modificările aduse Legii nr. 202 din 12.07.2013 prin Legea nr. 93 din 07.04.2022, intrată în vigoare la data de 29.07.2022. Astfel, în temeiul noilor prevederi legale, dobânda contractuală a fost calculată la rata de 50% anual, echivalentul a 4,1% lunar.

Potrivit art. 5 alin. (1) din Legea nr. 93 din 07.04.2022, „prevederile art. I pct. 3, ale art. II pct. 1 şi ale art. IV pct. 3 care ţin de aplicarea limitei la rata dobânzii şi a celorlalte plăţi aferente se vor aplica situaţiilor juridice în curs de realizare, cu sau fără modificarea contractelor corespunzătoare”.

Din interpretarea acestei norme rezultă că legiuitorul a instituit aplicabilitatea imediată a plafonului legal al ratei dobânzii și al celorlalte plăți aferente inclusiv raporturilor juridice aflate în curs de executare la data intrării în vigoare a Legii nr. 93 din 07.04.2022, fără a condiționa această aplicare de modificarea expresă a contractelor încheiate anterior.

În consecință, contractele de credit încheiate anterior datei de 29.07.2022 nu sunt lovite de nulitate pentru simplul fapt că prevăd o rată a dobânzii superioară plafonului instituit ulterior, întrucât efectele noii reglementări se produc numai pentru perioada ulterioară intrării sale în vigoare, prin limitarea cuantumului dobânzii ce poate fi percepută în executarea contractului, iar nu prin desființarea clauzelor contractuale valabil încheiate sub imperiul legii vechi.

Prin urmare, solicitarea apelantului privind constatarea nulității absolute a clauzelor contractuale prevăzute la pct. 6 din Condițiile Contractuale Speciale, coroborat cu pct. 4.3 din Condițiile Contractuale Standard, referitoare la rata dobânzii, a fost în mod întemeiat respinsă, întrucât modificările legislative invocate nu constituie un temei de nulitate a acestor clauze, ci instituie exclusiv reguli privind aplicarea, pentru viitor, a plafonului legal al dobânzii în cadrul raporturilor juridice aflate în curs de executare.

Colegiul Civil reține că potrivit art. 1244 alin. (1) Cod civil, în baza contractului de împrumut, părțile pot prevedea și plata unei dobânzi, a cărei rată anuală nu poate depăși dublul ratei de referință CHIBOR înregistrată în ziua bancară anterioară datei în care părțile au stipulat rata dobânzii. În sensul prezentului alineat, rata de referință CHIBOR este rata calculată în modul stabilit de Banca Națională a Moldovei, în baza cotațiilor orientative/ferme ale băncilor contributorii pentru plasarea mijloacelor bănești în lei moldovenești la alte bănci, pe termen de 12 luni.

Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că „Interdicția prevăzută la alin. (1) nu se aplică dobânzilor percepute sau plătite de către Ministerul Finanțelor, Banca Națională a Moldovei, de băncile comerciale, de asociațiile de economii și împrumut, organizațiile de creditare nebancară, precum și în alte cazuri prevăzute de lege”.

(3) Rata dobânzii prin care se încalcă dispozițiile alin. (1) se reduce de drept până la rata maximă permisă conform alin. (1). Orice clauză contrară este nulă.

(4) În sensul prezentului articol, prin dobândă se înțelege atât sumele socotite în bani cu acest titlu, cât și alte prestații, sub orice titlu sau denumire, la care împrumutatul se obligă drept preț al utilizării împrumutului.

(5) Suma de bani împrumutată este purtătoare de dobândă din ziua în care a fost remisă împrumutatului.

(6) Se plătește dobândă la expirarea fiecărui an pentru perioada dintre momentul indicat la alin. (5) și cel al restituirii împrumutului dacă în contract nu este prevăzut altfel.

În acest context, dispozițiile art. 1244 alin. (1) din Codul civil referitoare la plafonarea dobânzii prin raportare la rata CHIBOR nu sunt incidente în prezenta cauză, întrucât contractul litigios a fost încheiat de o organizație de creditare nebancară, categorie de creditori exclusă în mod expres de la aplicarea acestei norme prin alin. (2) al aceluiași articol.

Raporturile juridice deduse judecății sunt guvernate de reglementările speciale aplicabile activității organizațiilor de creditare nebancară și contractelor de credit pentru consumatori, respectiv de prevederile Legii nr. 202 din 12.07.2013 privind contractele de credit pentru consumatori și ale Legii nr. 1 din 16.03.2018 cu privire la organizațiile de creditare nebancară. În conformitate cu principiul *lex specialis derogat legi generali*, aceste acte normative speciale prevalează asupra normei generale cuprinse în art. 1244 alin. (1) din Codul civil în ceea ce

privește stabilirea limitelor maxime ale dobânzii și a celorlalte costuri aferente creditului acordat de organizațiile de creditare nebancară.

Astfel, suma de 33 806,56 lei, reprezentând dobândă contractuală, a fost percepută în temeiul unor clauze contractuale valabile și cu respectarea dispozițiilor legale incidente.

La caz, nu poate fi reținut argumentul apelantei potrivit căruia simplul fapt că rata dobânzii convenită inițial depășea plafonul introdus ulterior de legiuitor ar atrage nulitatea clauzei contractuale. O asemenea interpretare ar echivala cu aplicarea retroactivă a legii civile, contrar principiului consacrat de art. 6 Cod civil și dispozițiilor tranzitorii ale Legii nr. 93/2022, care nu prevăd desființarea raporturilor juridice anterior constituite, ci doar limitarea efectelor lor pentru viitor.

Subsecvent, potrivit art. 942 (1) Cod civil, în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la dobândă de întârziere pentru suma respectivă din data imediat următoare scadenței plății până la data în care s-a efectuat plata, la rata prevăzută la alin. (2) ori la o altă rată prevăzută de dispozițiile legale speciale.

(2) Rata dobânzii de întârziere este egală cu rata prevăzută la art. 874 plus 5 puncte procentuale pe an, în cazul în care debitorul este un consumator, sau 9 puncte procentuale pe an, în celelalte cazuri. Cu toate acestea, dacă înainte de scadență obligația pecuniară era purtătoare de dobândă prevăzută de contract, în scopul determinării ratei dobânzii de întârziere, creditorul poate înlocui rata prevăzută la art. 874 cu rata dobânzii prevăzute de contract.

(4) În cazul în care s-a stipulat o clauză penală, creditorul poate să ceară, la alegere, fie dobânda de întârziere calculată conform dispozițiilor prezentului articol, fie penalitatea pentru întârziere. De asemenea, creditorul poate cere despăgubiri pentru prejudiciul cauzat în partea neacoperită de dobânda de întârziere.

Conform prevederilor art. 1248 alin. (1) Cod civil, în cazul în care împrumutatul nu restituie în termen împrumutul, dispozițiile art. 942 se aplică în modul corespunzător dacă legea sau contractul nu prevede altfel.

Potrivit contractului de împrumut nr.913205 din 16.02.2022, acesta prevede o penalitate de 1%, în caz de întârziere a efectuării oricăror plăți de către debitor, însă reclamantul nu a solicitat încasarea penalității, dar a solicitat încasarea dobânzii legale de întârziere în baza art.942 alin.(2) Cod civil, care este egală cu rata prevăzută la art. 874 plus 5 puncte procentuale pe an, în cazul în care debitorul este un consumator, sau 9 puncte procentuale pe an, în celelalte cazuri.

În aceste condiții, pretinsa incompatibilitate a clauzei penale cu limitele instituite ulterior prin Legea nr. 93/2022 este lipsită de relevanță pentru soluționarea litigiului, întrucât această clauză nu a fost pusă în executare și nu a produs efecte juridice în raporturile dintre părți.

În context, potrivit Legii nr. 93 din 07.04.2022 pentru modificarea unor acte normative au fost aduse noi modificări ale Legii 202/2013, conform art. 15 alin. (7) din Legea 202/2013, la data modificării: „Se interzice: a) aplicarea ratei dobânzii de credit anuale specificate în contractul de credit dacă aceasta depășește 50%, iar toate celelalte plăți aferente (comisioane, taxe, penalități, dobânzi de întârziere și orice alt tip de plată), cu excepția dobânzii, pe o zi de credit depășesc 0,04% din valoarea totală a creditului; b) stabilirea costului total al creditului (care include dobânzi, comisioane, taxe, penalități, dobânzi de întârziere și orice alt tip de plată) mai mare decât valoarea debursată conform contractului respectiv (sau valoarea de intrare a bunului în contractul de leasing financiar), credit care nu este destinat achiziționării, construcției sau renovării (modernizării) unei locuințe garantate cu un bun imobil în vederea asigurării obligației de plată a creditului respectiv”.

Prevederi similare au fost introduse și în Legea nr. 1 din 16.03.2018 cu privire la organizațiile de creditare nebancară (art. 9 lit. e)).

Limitările introduse în Legea 202/2013 și în Legea nr. 1 din 16.03.2018, au intrat în vigoare începând cu data de 29.07.2022, iar contractual de credit a fost semnat între părți la 16.02.2022, fiind totodată solicitată suma dobânzii în limitele exigențelor legale stabilite de legislația în vigoare la momentul încheierii contractului.

În ordinea ideilor pre-citate, Colegiul Civil stabilește că odată ce costul total al creditului, inclusiv cu dobânda contractuală, nu depășește suma creditului acordat, iar dobânda de întârziere nu depășește valoarea de 0,04 % pe zi acordată în temeiul contractului de credit nr. 913205, suma acestora în mărime de 33 806,56 lei și respectiv 2 914,13 lei calculată pentru perioada 16.02.2022-28.07.2022 până la 29.07.2022-30.09.2025, nu sunt disproporționate, urmând a fi încasată în întregime, având în vedere calculul desfășurat prezentat la materialele cauzei care este în corespundere cu prevederile legale sus-citate (f.d. 36).

Astfel, Colegiul atestă că instanța de fond în temei justificat a încasat suma în mărime de 2 914,13 lei din contul Angelei Dolghii în beneficiul OCN „Credits 2 All", reprezentând dobândă de întârziere, fiind calculată în temeiul art.942 Cod civil și în conformitate cu opțiunea expres exercitată de creditor, care a renunțat la aplicarea clauzei penale convenționale.

Totodată, în temeiul art. 329 alin. (1) din Codul Civil, în contractele cu consumatorii sunt nule clauzele abuzive, precum şi clauzele prin care se derogă de la dispoziţiile legale de la care este interzis a se deroga în detrimentul consumatorului.

Potrivit. 332 alin. (1) din Codul Civil, dispoziţiile legale privind nulitatea actului juridic se aplică în mod corespunzător cînd doar una sau mai multe clauze ale sale sînt supuse nulităţii.

Potrivit art. 1069 alin. (1) și (4) din Codul civil, clauza propusă de una dintre părți nu este negociată individual dacă cealaltă parte nu a putut să-i influențeze conținutul, în special deoarece aceasta s-a elaborat anticipat, indiferent că face parte din clauze standard sau nu.

În contractul dintre un profesionist și un consumator se prezumă că: a) clauzele au fost propuse de către profesionist; b) clauzele nu au fost negociate individual; c) clauzele elaborate de către un intermediar sau un alt terț au fost propuse de către profesionist.

Totodată, alin.(3) a normei date stabilește că, dacă o clauză a fost propusă ca parte a unor clauze standard, se prezumă că ea nu a fost negociată.

Conform art. 1071 din Codul civil, persoana care prezintă clauze care nu au fost negociate individual este obligată să se asigure că ele sunt elaborate și comunicate într-un limbaj clar și inteligibil, precum și să fie lizibile. Această cerință este aplicabilă textului în întregime, inclusiv notelor de subsol, trimiterilor la alte texte sau specificațiilor de orice natură. Într-un contract dintre un profesionist și un consumator, clauza propusă de către profesionist cu încălcarea obligației de transparență impuse prin dispozițiile alin.(l) poate fi considerată abuzivă doar pe acest unic temei.

Articolul 1072 alin. (1) din Codul civil stabilește că, într-un contract dintre un profesionist și un consumator, clauza care nu a fost negociată individual se consideră abuzivă dacă este propusă de către profesionist și dezavantajează considerabil, contrar bunei-credințe, consumatorul.

Potrivit art. 1073 alin. (1) din Codul civil stipulează că, într-un contract dintre profesioniști, clauza propusă de către o parte care nu a fost negociată individual se consideră abuzivă dacă este prevăzută la art. 1077 și deviază considerabil, contrar bunei-credințe, de la bunele practici comerciale.

În conformitate cu prevederile art. 1076 alin. (1) din Codul civil, clauza abuzivă este lovită de nulitate absolută.

În baza art. 1077 alin. (1) pct. 3) din Codul civil, sunt considerate abuzive clauzele care nu au fost negociate individual și au ca obiect sau efect, obligarea consumatorului de a respecta clauze cu care acesta nu a avut posibilitatea reală să se familiarizeze înainte de încheierea contractului.

Conform art. 1079 din Codul Civil, într-un contract dintre un profesionist şi un consumator, clauzele indicate la art. 1077 alin. (1) pct. l)-3) sunt considerate abuzive chiar dacă ele au fost negociate individual cu consumatorul.

În corespundere cu art. 1081 alin. (4) din Codul civil privind domeniul de aplicare a clauzelor abuzive, orice clauză contrară dispozițiilor prezentului capitol este lovită de nulitate absolute.

Potrivit art. 4 alin. (1), (2) al Legii nr. 202 din 12.07.2013 privind contractele de credit, orice formă de publicitate referitoare la contractele de credit care indică o rată a dobânzii sau alte cifre referitoare la costul creditului pentru consumator va cuprinde informații standard în conformitate cu prevederile din prezentul articol.

Informațiile standard specifică, într-un limbaj clar, concis şi lizibil, în acelaşi câmp vizual și cu caractere de aceeași dimensiune, prin intermediul unui exemplu reprezentativ, următoarele: a) rata dobânzii aferente creditului, fixă şi/sau flotantă, împreună cu informaţiile privind orice costuri incluse în costul total al creditului pentru consumator; b) valoarea totală a creditului; c) dobândă anuală efectivă, care se indică în mod evidenţiat (cu caractere aldine); d) dacă este cazul, durata contractului de credit; e) în cazul unui credit sub formă de amânare la plată pentru un anumit bun sau serviciu, prețul actual şi valoarea oricărei plăți în avans; f) dacă este cazul, valoarea totală plătibilă de către consumator şi valoarea ratelor de plată; g) atenţionarea consumatorului de către creditor asupra responsabilității de rambursare a creditului.

Subsecvent, conform art, 3 din Directiva 93/13 CEE, o clauză contractuală, nefiind negociată în mod individual cu consumatorul, este abuzivă, în cazul în care creează, contrar cerinţelor de bună-credinţă, prin ea însăşi sau împreună cu alte prevederi din contract, în detrimentul consumatorului, un dezechilibru semnificativ între drepturile şi obligațiile părților care decurg din contract. Se consideră întotdeauna că o clauză nu a fost negociată individual, atunci când a fost inclusă de către comerciant în prealabil şi, din acest motiv, consumatorul nu a avut posibilitatea de a influenţa conţinutul ei.

Colegiul reține că pretențiile apelantei privind constatarea nulității absolute a clauzelor contractuale prevăzute la pct. 6.3 și pct. 2 din Condițiile Contractuale Speciale au fost în mod întemeiat respinse de către prima instanță. Or, respectivele clauze nu contravin dispozițiilor legale incidente, iar intimatul și-a întemeiat pretențiile privind încasarea dobânzii contractuale și a dobânzii de întârziere pe prevederile contractuale valabile și pe normele legale aplicabile. În consecință, în lipsa unui temei juridic care să atragă nulitatea acestor clauze, pretențiile formulate de intimat cu privire la încasarea dobânzii contractuale și a dobânzii de întârziere sunt întemeiate.

Argumentele apelantei referitoare la pretinsul caracter abuziv al clauzelor contractuale privind dobânda contractuală și penalitatea de întârziere sunt neîntemeiate și rezultă dintr-o interpretare selectivă atât a prevederilor contractuale, cât și a normelor de drept incidente.

Contrar susținerilor apelantei, simplul fapt că un contract de credit este încheiat pe baza unor condiții contractuale standard nu conduce, prin el însuși, la concluzia că toate clauzele acestuia sunt abuzive. Potrivit legislației în materia protecției consumatorilor, caracterul standardizat al unui contract nu atrage automat nulitatea clauzelor sale, fiind necesară demonstrarea cumulativă a împrejurării că acestea nu au fost negociate individual și că, prin conținutul lor, creează, contrar exigențelor bunei-credințe, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților.

În cauza dedusă judecății, apelanta nu demonstrează în ce constă pretinsul dezechilibru contractual și nici nu indică în ce mod clauzele privind dobânda contractuală și consecințele întârzierii la executarea obligațiilor ar depăși limitele permise de lege. Simpla invocare a dispozițiilor referitoare la clauzele abuzive nu este suficientă pentru constatarea nulității acestora, în lipsa unei analize concrete a conținutului și efectelor fiecărei clauze.

Or, contractul de credit a fost încheiat prin acordul de voință al părților, iar apelanta și-a exprimat consimțământul în cunoștință de cauză, semnând contractul și asumându-și drepturile și obligațiile prevăzute de acesta. Totodată, aceasta a beneficiat efectiv de suma împrumutată și a executat contractul o anumită perioadă în condițiile convenite, fără a contesta valabilitatea clauzelor contractuale până la apariția litigiului.

În ceea ce privește cuantumul dobânzii contractuale, acesta a fost stabilit expres prin contract și reprezintă prețul creditului acordat, fiind cunoscut și acceptat de apelantă la momentul încheierii convenției. Clauza privind dobânda este redactată într-o manieră clară, inteligibilă și lipsită de echivoc, astfel încât consumatorul a avut posibilitatea reală de a cunoaște întinderea obligațiilor asumate. Totodată aceasta a fost redusă la limita prevederilor legale noi care au survenit pe parcursul acționării contractului în timp.

Mai mult, apelanta nu invocă și nu probează existența vreunui viciu de consimțământ care să fi afectat valabilitatea contractului. Simpla împrejurare că aceasta avea nevoie de resurse financiare la momentul contractării creditului nu poate fi asimilată unei constrângeri juridice și nu este de natură să conducă la concluzia inexistenței unui consimțământ valabil exprimat.

În egală măsură, susținerea apelantei potrivit căreia intimata nu ar fi respectat obligațiile precontractuale de informare nu este susținută de probe pertinente și nu poate constitui, prin ea însăși, temei pentru constatarea caracterului abuziv al clauzelor privind dobânda contractuală sau penalitatea de întârziere.

Referitor la înscrisul intitulat „Calcul detaliat al dobânzii contractuale”, interpretarea oferită de apelantă este eronată. Acesta nu reprezintă modificarea unilaterală a contractului și nici a ratei dobânzii convenite între părți, ci reflectă exclusiv modalitatea de calcul a creanței pretinse în prezenta cauză, în conformitate cu modificările legislative intervenite și cu limitele aplicabile în materia executării obligațiilor. Prin urmare, nu sunt incidente prevederile art. 1764 alin. (2) din Codul civil privind obligația notificării prealabile a unei modificări unilaterale a dobânzii.

Totodată, Colegiul atestă că într-un mod eronat apelanta susține că intimata nu ar fi fost îndreptățită să solicite încasarea dobânzii contractuale și a dobânzii de întârziere.

Pretențiile formulate de intimată au fost întemeiate atât pe clauzele contractuale valabil încheiate între părți, cât și pe dispozițiile legale aplicabile raportului juridic dedus judecății.

Dobânda contractuală reprezintă contraprestația datorată pentru folosirea capitalului pus la dispoziția debitorului și constituie un element esențial al contractului de credit, acceptat expres de către apelantă la momentul încheierii acestuia.

De asemenea, dobânda de întârziere solicitată în cauză reprezintă consecința neexecutării la termen a obligațiilor contractuale de către debitoare și are temei atât în prevederile contractului, cât și în dispozițiile dreptului comun referitoare la răspunderea pentru executarea cu întârziere a obligațiilor bănești.

În acest context, nu poate fi reținut argumentul apelantei potrivit căruia existența unei clauze penale ar exclude posibilitatea perceperii dobânzii de întârziere. Natura juridică, funcția și regimul juridic al celor două instituții sunt distincte, iar analiza posibilității cumulării sau excluderii acestora trebuie realizată prin raportare la prevederile contractuale concrete și la normele legale incidente, nu prin simpla afirmare a incompatibilității lor.

Prin urmare, instanța de fond a constatat în mod corect că intimata și-a întemeiat pretențiile privind încasarea dobânzii contractuale și a dobânzii de întârziere pe clauze contractuale valabile și opozabile părților, precum și pe dispozițiile legale incidente raportului juridic dintre acestea.

În consecință, criticile formulate de apelantă referitoare la caracterul pretins abuziv al clauzelor contractuale și la netemeinicia pretențiilor privind dobânda contractuală și dobânda de întârziere sunt lipsite de suport juridic și factual, nefiind de natură să justifice modificarea sau casarea hotărârii instanței de fond.

Totodată, potrivit art. 18 din Legea nr. 202 din 12 iulie 2013 privind contractele de credit pentru consumatori, „ Consumatorul are la dispoziţie un termen de 14 zile calendaristice în care poate revoca contractul de credit fără a invoca motive", astfel Dolghii Angela avea la dispoziție un termen de 14 zile calendaristice în care putea să revoce contractul de credit fără a invoca vreun motiv, iar conform art. 18 alin. (2) lit. a) al aceleiași legi, „ Termenul de revocare prevăzut la alin. (1) începe să curgă: a) de la data încheierii contractului de credit". Pe perioada contractuală, debitorul a efectuat două achitări, cunoscând despre consecințele neîndeplinirii obligațiunilor contractuale în termen, după care a încetat să-și execute obligațiile contractuale, fapt ce a generat calcularea unor dobânzi contractuale și penalității stabilit în prevederile atât contractuale cât și legale

Colegiul Civil reține că scopul instituirii nulității absolute a clauzelor abuzive constă în descurajarea profesionistului să utilizeze clauze abuzive în contractele încheiate cu consumatorii. Scopul menționat nu poate fi atins dacă în rezultatul constatării nulității absolute efectele clauzelor abuzive s-ar diminua până la limita stabilită prin lege.

Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa inter alia a statuat că în ce privește problema, dacă o instanţă învestită cu un litigiu, decurgând dintr-un contract încheiat între un comerciant şi un consumator poate verifica, din oficiu, în ce măsură clauzele cuprinse în acest contract au caracter abuziv, trebuie constatat că sistemul de protecţie introdus prin directivă porneşte de la premisa, potrivit căreia consumatorul se află, din punctul de vedere al echilibrului contractual şi al forţei de a negocia, într-o poziţie dezavantajoasă faţă de comerciant si deţine un nivel mai scăzut de cunoştinţe faţă de acesta, ceea ce duce la acceptarea unor clauze prestabilite de comerciant, fără posibilitatea de a influenţa conţinutul acestora.

Potrivit jurisprudenţei Curţii Europene a Drepturilor Omului, stabilită în cauza C415/11 Mohamed Aziz împotriva Caixa d'Estalvis de Catalunya, Tarragona i Manresa (Catalunyacaixa) (2013), pentru a ști dacă o clauză provoacă un „dezechilibru semnificativ" între drepturile si obligaţiile părţilor care decurg din contract, în detrimentul consumatorului, trebuie să se ţină seama, în special de normele aplicabile în dreptul naţional, în lipsa unui acord între părţi, în acest sens. Instanţa naţională va putea evalua, prin intermediul unei asemenea analize comparative, dacă și, eventual, în ce măsură contractul îl plasează pe consumator într-o situaţie juridică mai puţin favorabilă, în raport cu cea prevăzută de dreptul naţional în vigoare. De asemenea, este relevant, în acest scop, să se procedeze la o examinare a situaţiei juridice, în care se găsește consumatorul menţionat, având în vedere mijloacele de care dispune, potrivit reglementării naţionale, pentru a face să înceteze utilizarea clauzelor abuzive.

Dezechilibrul dintre consumator și profesionistul ce oferă împrumutul, este ușor vizibilă. Acest dezechilibru este, în primul rând, unul economic, neavând importanţă, dacă s-au produs sau nu efecte în patrimoniul consumatorului. În acest sens sa pronunţat și Curtea Europeană a Drepturilor Omului, menţionând expres că în aprecierea echilibrului sau dezechilibrului contractual s-a avut în vedere faptul că echivalenţa prestaţiilor presupune, ca drepturile si obligaţiile reciproce să aibă, dacă nu valoare identică, măcar una apropiată.

La caz, apelanta s-a limitat la invocarea cuantumului dobânzii și al penalității, fără a demonstra în ce mod concret aceste clauze au creat, la momentul încheierii contractului, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, contrar exigențelor bunei-credințe, astfel cum impune art. 1072 Cod civil.

Totodată, Colegiul observă că împrumutul litigios a avut drept scop refinanțarea obligațiilor existente ale apelantei față de alte organizații de creditare nebancară, sumele fiind transferate direct creditorilor anteriori. Această împrejurare demonstrează că raportul juridic a urmărit restructurarea obligațiilor financiare deja existente și infirmă susținerea apelantei potrivit căreia profesionistul ar fi profitat de o pretinsă lipsă totală de alternativă a consumatorului.

Colegiul reține că simplul cuantum al dobânzii convenite nu este suficient pentru a fundamenta concluzia existenței unei clauze abuzive.

În lipsa probelor din care să rezulte că profesionistul a acționat contrar bunei-credințe ori că respectiva clauză a creat, la momentul încheierii contractului, un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților, condițiile prevăzute de art.1072 Cod civil nu sunt întrunite cumulativ, motiv pentru care cererea privind constatarea nulității absolute a clauzelor contestate a fost în mod întemeiat respinsă.

Astfel, din considerentele menţionate şi având în vedere faptul că, hotărârea primei instanţe este întemeiată şi legală, iar motivele invocate de apelant sunt neîntemeiate, Colegiul Civil ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat şi de a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu art. 385 lit. a) CPC, Colegiul civil,-

Decide:

Cererea de apel depusă de Avocatul Bălănuță Ion în interesele Angelei Dolghii, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Orhei (sediul Rezina) din 09.02.2026, adoptată în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de OCN „Credits 2 All” SRL împotriva lui Dolghii Angela privind încasarea datoriei şi cheltuielile de judecată și cererea reconvențională depusă de Dolghii Angela către OCN „Credits 2 All” SRL, intervenient accesoriu Comisia Națională a Pieței Financiare privind declararea nulității clauzelor abuzive.

Decizia nu se supune recursului, fiind definitivă și irevocabilă de la pronunțare.

Președintele completului,
judecător Grosu Stanislav

Judecătorii: Țihonschi Alina Mariana Sajin